

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Meilė – Evangelijos esmė

Negalime tikrai mylėti Dievo, jei nemylime šios žemiškos kelionės bendrakeleivių.

Mano mylimi broliai ir seserys, kai Gelbėtojas tarnavo tarp žmonių, smalsus įstatymo mokytojas Jį paklausė: „Mokytoja, koks įsakymas yra didžiausias Įstatyme?“

Apaštalas Matas užrašė Jėzaus atsakymą:

„Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu.

Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas.

Antrasis – panašus į jį: Mylėk savo artimą kaip save patį.“¹

Apaštalas Morkus tą pasakojimą užbaigia tokiu Gelbėtojo teiginiu: „Nėra įsakymo, didesnio už šiuodu.“²

Negalime tikrai mylėti Dievo, jei nemylime šios žemiškos kelionės bendrakeleivių. Taip pat negalime tikrai mylėti aplinkinių, jei nemylime Dievo, visų mūsų Tėvo. Apaštalas Jonas mums sako: „Mes turime tokį jo įsakymą, kad, kas myli Dievą, mylėtų ir savo brolių.“³ Visi esame dvasiiniai savo Dangiškojo Tėvo vaikai, taigi mes – broliai ir seserys. Turint omenyje šią tiesą, mylėti visus Dievo vaikus bus lengviau.

Tiesą sakant, meilė yra pati Evangelijos esmė, o Jėzus Kristus – mūsų pavyzdys. Jo gyvenimas yra meilės palikimas. Jis gydė ligonius, pakeldavo pažemintuosius, gelbėjo nusidėjėlius. Galiausiai pikta minia atėmė Jam gyvybę. Tačiau nuo Golgotos kalvos tebeskamba žodžiai: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“⁴ – aukščiausia atjautos ir meilės išraiška žemėje.

Meilė pasireiškia daugeliu savybių, tokių kaip maloningumas, kantrumas, nesavanaudiškumas, supratingumas ir atlaidumas. Mums bendraujant su aplinkiniais, per šias ir kitas panašias savybes reikšis mūsų meilė.

Dažniausiai mūsų meilė pasireiškia kasdieniauose tarpusavio santykiuose. Visų pirma ji pasireiškia mūsų gebėjimu pamatyti žmonių poreikius ir į juos atsakyti. Man visada labai patiko jausmas, išreikštas šiame trumpame eilėraštyje:

*Ne kartą verkiau,
Kad toks aklas buvau –
Nesuvokiau bėdos svetimos.*

*Tačiau niekad
Graudžaties nejutau
Dėl malonės kažkam suteiktos.⁵*

Neseniai sužinojau apie jaudinantį maloningos meilės, sukėlusios nenumatytas pasekmes, pavyzdį. Tai įvyko Jungtinių Valstijų rytuose 1933 metais, kada dėl didžiosios depresijos buvo sunku rasti darbą. Arlinė Baiseker buvo ką tik baigusi mokyklą. Po ilgo darbo paieškų galiausiai jai pavyko įsidarbinti siuvėja drabužių fabrike. Fabriko darbininkėms kasdien buvo mokama tik už gerai pasiūtas drabužių detales. Kuo daugiau tokių detalių jos pasiūdavo, tuo didesnę atlyginimą gaudavo.

Pradėjusi dirbti fabrike, vieną dieną Arlinė gavo užduotį, kuri ją glumino ir stūmė į neviltį. Ji sėdėjo prie siuvimo mašinos, bandydama išardyti savo negerai susiūtą detalę... Regis nebuvo, kas jai padėtų, nes visos kitos siuvėjos skubėjo pagaminti kuo daugiau detalių. Arlinė pasijuto bejėgiška ir beviltiška. Ji tyliai pravirko.

Kitoje eilėje prieš Arlinę sėdėjo Bernisė Rok. Ji buvo vyresnė ir labiau patyrusi siuvėja. Pastebėjusi Arlinės bėdą, Bernisė paliko savo darbą ir priėjusi prie Arlinės maloniai jai paaiškino ir padėjo. Ji nesitraukė, kol Arlinė įgavo pasitikėjimo ir galėjo sėkmingai užbaigti detalę. Tada Bernisė grįžo prie savo siuvimo mašinos, praleidusi progą pasiūti tiek detalių, kiek galėjo pasiūti, jei nebūtų padėjusi.

Dėl šio maloningos meilės poelgio Bernisė ir Arlinė tapo draugėmis visam gyvenimui. Galiausiai abi ištekėjo ir susilaukė vaikų. Šeštajame dešimtmetyje Bernisė, kuri buvo

Bažnyčios narė, padovanojo Arlinei ir jos šeimai Mormono Knygą. 1960 metais Arlinė, jos vyras ir vaikai jau buvo pakrikštyti Bažnyčios nariai. Vėliau jie buvo užantspauduoti šventoje Dievo šventykloje.

Dėl Bernisės parodytos atjautos, kai ji atidėjo savo reikalus, kad padėtų tai, kurios nepažinojo, bet kuri buvo bėdoje ir kuriai reikėjo pagalbos, daugybė žmonių, tiek gyvų, tiek mirusių, dabar džiaugiasi gelbstinčiomis Evangelijos apeigomis.

Kiekvieną gyvenimo dieną gau-name progų išreikšti savo meilę ir gerumą aplinkiniams. Prezidentas Spenseris V. Kimbolas sakė: „Turime atminti, kad tie mirtingieji, kuriuos sutinkame automobilių stovėjimo aikštelėse, darbovietėse, liftuose ir kitur, yra ta dalis žmonijos, kurią Dievas mums davė, kad mylėtume ir rūpintumės. Mažai naudos bus iš kalbų apie visuotinę brolybę, jei su aplinkiniais negalime elgtis kaip su savo broliais ir seserimis.“⁶

Dažnai progos išreikšti savo meilę atsiranda netikėtai. Tokios progos pavyzdys buvo aprašytas laikraščio straipsnyje 1981 m. spalio mėn. Mane taip paveikė ten aprašyta meilė ir atjauta, kad laikiau tą iškarpą savo kartotekoje daugiau nei 30 metų.

Straipsnyje rašoma apie tai, kaip Aliaskos oro linijų lėktuvas, iš Ankoridžo Aliaskoje į Sietlą Vašingtono valstijoje tiesioginiu reisu skraidinės 150 keleivių, buvo nukreiptas į nuošalų Aliaskos miestelį, kad paimtų sunkiai susižeidusį vaiką. Tas dviejų metų berniukas, žaisdamas prie namų, nukrito ant stiklo šukės ir persiplovė rankos arteriją. Miestelis buvo už 700 kilometrų į pietus nuo Ankoridžo – lėktuvui tikrai ne pakeičiui, tačiau berniuką gelbėję medikai maldavo skubios pagalbos, dėl ko skrydis buvo nukreiptas paimti vaiką ir nugabenti jį į Sietlą, kad juo būtų pasirūpinta ligoninėje.

Kai lėktuvas nusileido netoli to nuošalaus miestelio, medikai informavo pilotą, kad berniukas taip kraujuoja, kad neišgyventų iki Sietlo.

Buvo nuspręsta nukrypti nuo kurso dar 300 kilometrų į Džunau miestelį – artimiausią Aliaskos miestelį, kur buvo ligoninė.

Nugabenęs berniuką į Džunau, lėktuvas pasuko į Sietlą atsilikęs nuo grafiko kelias valandas. Bet nė vienas keleivis nesiskundė, nors dauguma jų praleido planuotus susitikimus ar pavėlavo persėsti į kitus skrydžius. Dar daugiau – minutėms ir valandoms bėgant, jie surengė rinkliavą ir surinko ženklia sumą berniukui ir jo šeimai.

Lėktuvui leidžiantis Sietle, keleiviai pratrūko džiaugsmu, kai pilotas pranešė gavęs per radiją žinutę, kad berniukui viskas turėtų baigtis gerai.⁷

Mano mintyse iškyla Raštų žodžiai: „Tikroji meilė yra tyra Kristaus meilė <...>; ir viskas bus gerai tam, kas bus pripažintas jos turis paskutiniąją dieną.“⁸

Broliai ir seserys, kai kurios puikiausios progos išreikšti savo meilę pasitaikys mūsų pačių namuose. Meilė turėtų būti pati šeimos gyvenimo šerdis, tačiau dažnai taip nėra. Gali pasitaikyti per daug nekantrumo, ginčų, kovų, peštynių, ašarų. Prezidentas Gordonas B. Hinklis sielvarravo: „Kodėl taip yra, kad į tiems, kuriuos turėtume mylėti labiausiai, dažnai sakome skaudžius žodžius? Kodėl taip yra, kad kartais mūsų žodžiai panašūs į durklus, smingančius į pačią širdį?“⁹ Kiekvienas galime pateikti svarių priežasčių, tačiau tiesa yra ta, kad priežastys neturi reikšmės. Jei norime laikytis įsakymo mylėti vienas kitą, vienas su kitu turime elgtis maloniai ir pagarbiai.

Žinoma, bus atvejų, kai reikės kažką sudrausminti. Tačiau atminime Doktrinoje ir Sandorose esantį patarimą: kai būtina kitą pabarti, po to turime parodyti dar didesnę meilę.¹⁰

Viliuosi, kad stengsimės visada būti atidūs ir jautrūs savo aplinkinių mintims, jausmams ir aplinkybėms. Nežeminkime ir nemenkinkime. Verčiau atjauskime ir padrauskime. Turime būti atsargūs, kad neatsargiais žodžiais ar veiksmais nesunaikintume kito žmogaus pasitikėjimo.

Meilė turi eiti ranka rankon su atlaidumu. Mūsų šeimose, kaip ir draugų rate, gali būti įžeistų jausmų ir nesutarimų. Visai nesvarbu, koks nežymus konfliktas atrodo. Negalime ir neturime jo palikti gangrenuoti, pūliuoti ir galiausiai griauti. Priekaištai žaizdų negydo. Gydo tik atleidimas.

Kartą su manimi kalbėjosi miela moteris, dabar jau mirusi, ir nelaukta išsakė keletą apgailestavimų. Ji kalbėjo apie seniai įvykusį nesutarimą su savo kaimynu ūkininku, kuris kadaise buvo geras draugas, nors kartais ji ir jos vyras su juo nesutardavo. Kartą tas ūkininkas paklausė, ar galėtų į savo sklypą eiti per jos valdas. Čia ji stabelėjo ir drebančiu balsu tarė:

„Broli Monsonai, aš tada neleidau jam eiti per mano valdas ir priverčiau daryti didelį lanką, pėsčiomis, į savo valdas. Buvau neteisi ir apgailestauju dėl to. Dabar jis miręs, bet o, kaip norėčiau jo nuoširdžiai atsiprašyti. Kaip norėčiau, kad būtų dar viena tokia galimybė.“

Klausydamasis jos prisiminiau Džono Grynlyfo Vitjero pastebėjimą: „Iš visų pasakytų ar parašytų liūdnu žodžių liūdniausi yra šie: „*O juk galėjau!*“¹¹ Broliai ir seserys, elgdami su kitais meilingai ir dėmesingai, išvengsime tokių apgailestavimų.

Meilę galime išreikšti įvairiais matomais būdais: šypsena, pamojavimu, geru žodžiu, komplimentu. Yra ir subtilesnių būdų – galime parodyti susidomėjimą kito veikla, maloniai ir kantriai pamokyti principo, aplankyti sergantį ar negalintį išeiti iš namų. Šiais ir įvairiais kitokiais žodžiais bei veiksmais galime perduoti meilę.

Deilas Karnegis, žinomas Amerikos rašytojas ir lektorius, tikėjo, kad kiekvienas žmogus „gali padidinti suminę pasaulio laimę... išstardamas kelis nuoširdaus įvertinimo žodžius kuriam nors vienišam ar nusivylusiam žmogui“. Jis sakė: „Galbūt rytoj jūs užmiršite tuos šiandien savo ištartus gerus žodžius, bet juos išgirdęs žmogus gali branginti juos visą gyvenimą.“¹²

Tad šiandien pat pradėkime reikšti meilę visiems Dievo vaikams, ar jie

būtų mūsų šeimos nariai, ar draugai, ar tik pažįstami, ar visiškai nepažįstami. Pabudę kiekvieną rytą nuspręskime kiekvienam sutiktajam būti malonūs ir geri.

Broliai ir seserys, Dievo meilė mums yra nesuvokiama. Iš šios meilės Jis siuntė savo Sūnų, kuris mus taip mylėjo, kad atidavė savo gyvybę dėl mūsų, kad mes galėtume turėti amžinąjį gyvenimą. Mums vis geriau

suvokiant šią neprilygiamą dovaną, mūsų širdys prisipildys meilės mūsų Dangiškajam Tėvui, mūsų Gelbėtoju ir visai žmonijai. Kad taip būtų, nuoširdžiai meldžiu šventuoju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Mato 22:36–39.
2. Morkaus 12:31.
3. 1 Jono 4:21.
4. Luko 23:34.
5. Author unknown, in Richard L. Evans, “The

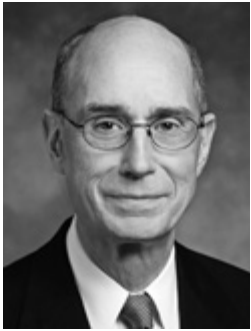
Quality of Kindness,” *Improvement Era*, May 1960, 340.

6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 483.
7. Žr. “Injured Boy Flown to Safety,” *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), Oct. 22, 1981.
8. Moronio 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, “Let Love Be the Lodestar of Your Life,” *Ensign*, May 1989, 67.
10. Žr. Doktrinos ir Sendorų 121:43.
11. “Maud Muller,” in *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), 206; kursyvas pridėtas.
12. Dale Carnegie, in, for example, Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 54.

Mokymai mūsų laikams

Reikia ruošti iš 2014 m. balandžio visuotinės konferencijos kalbų. 2014 m. spalio mėn. pamokoms galima pasirinkti kalbas iš 2014 m. balandžio arba 2014 m. spalio visuotinių konferencijų. Kurias kalbas naudoti savo krašte gali pasirinkti kuolo ir apygardos prezidentai, arba jie šią atsakomybę gali pavesti vyskupams ir skyrių prezidentams.

Šias kalbas (įvairiomis kalbomis) galite rasti adresu conference.lds.org.

Prezidentas Henris B. Airingas
Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Neįkainojamas vilties palikimas

Mano brangūs broliai ir seserys, kai kuriuos iš jūsų į šį susirinkimą pakvietė Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios misionieriai. Galbūt tie misionieriai jau pakvietė jus sudaryti sandorą su Dievu pasikrikštijant.

Kiti iš jūsų klausotės todėl, kad priėmėte kvietimą savo gimdytojo, o gal vaiko, kuris jus pakvietė vildamasis, kad pasirinksite su Dievu jau sudarytas sandoras vėl laikyti svarbiausiu savo gyvenimo dalyku. Kai kurie iš jūsų jau pasirinkote sugrįžti pas Gelbėtoją ir jaučiate Jo šilto sutikimo džiaugsmą.

Kad ir kas, kad ir kur būtumėte, jūs galite palaiminti daugiau žmonių, nei jums dabar atrodo. Kiekvieną dieną ir kiekvieną valandą galite pasirinkti sudaryti sandorą su Dievu ir jos laikytis.

Kad ir kiek būtumėte pažengę amžinojo gyvenimo dovanos paveldėjimo kelyje, turite galimybę daugeliui žmonių parodyti kelią į didesnę laimę. Spręsdami, ar sudaryti sandorą su Dievu ir jos laikytis, jūs renkatės, ar palikti vilties palikimą tiems, kurie gali sekti jūsų pavyzdžiu.

Jūs ir aš esame palaiminti pažadu dėl tokio palikimo. Už savo laimingą gyvenimą esu skolingas žmogui,

kurio niekada nesutikau žemiškajame gyvenime. Jis buvo našlaitis ir tapo vienu iš mano prosenelių. Jis paliko man neįkainojamą vilties palikimą. Leiskite jums papasakoti apie tai, kaip jis sukūrė tą palikimą man.

Jo vardas Heinrichas Airingas. Jis gimė labai turtingoje šeimoje. Jo tėvas turėjo didelį dvarą Koburge – dabar tai Vokietijos teritorija. Jo motina buvo vikontė Šarlotė Von Blomberg. Jos tėvas buvo Prūsijos karaliaus žemių prižiūrėtojas.

Heinrichas buvo Šarlotės ir Edvardo pirmagimis sūnus. Šarlotė mirė būdama 31 metų amžiaus po trečiojo vaiko gimimo. Netrukus mirė ir Edvardas, po nesėkmingos investicijos praradęs visą savo turtą. Jam tebuvo 40. Jis paliko tris našlaičius.

Mano prosenelis Heinrichas neteko abiejų gimdytojų ir didelio pasaulietiško turto. Jis buvo be skatiko kišenėje. Savo dienoraštyje jis rašė jaučias, kad šviesiausia jo viltis susijusi su išvykimu į Ameriką. Nors ten neturėjo nei šeimos, nei draugų, jis turėjo viltingą jausmą, kad reikia vykti į Ameriką. Pirmiausia jis nuvyko į Niujorką. Vėliau jis persikėlė į Sent Luisą Misūrio valstijoje.

Sent Luise vienas jo bendradarbių buvo pastarųjų dienų šventasis. Iš jo Heinrichas gavo vyresniojo Parlio P. Prato parašytą brošiūrėlę. Ją perskaitęs, jis ėmė studijuoti kiekvieną žinutę apie pastarųjų dienų šventuosius. Jis meldėsi, kad sužinotų, ar tikrai žmonėms pasirodė angelai, ar yra šiuolaikinis pranašas ir ar tai tikra ir apreikšta religija.

Po dviejų mėnesių kruopščių tyrinėjimų ir maldos Heinrichas susapnavo sapną, kuriame jam buvo liepta pasikrikštyti. Jį pakrikštijo vyresnysis Viljamas Braunas, vyras, kurio vardą ir kunigystę šventai saugau savo atmintyje. Heinrichas buvo pakrikštytas 1855 metų kovo 11 d. lietaus vandens telkinyje.

Tikiu, kad Heinrichas Airingas tada žinojo, jog tai, ko šiandien jus mokau, yra tiesa. Jis žinojo, kad amžinojo gyvenimo laimė susijusi su šeimos ryšiais, kurie tęsiasi amžinai. Net tada, kai buvo ką tik atradęs Viešpaties laimės planą, jis žinojo, kad jo amžinosios laimės viltis priklauso nuo kitų žmonių pasirinkimų sekti jo pavyzdžiu. Jo amžinosios laimės viltis priklauso nuo dar negimusių žmonių.

Kaip dalį mūsų šeimos vilties palikimo, savo ainiams jis paliko rašytinę istoriją.

Ją skaitydamas jaučiu jo meilę tiems iš mūsų, kurie seks juo. Jo žodžiuose jaučiu jo viltį, kad jo palikuonys pasirinks sekti paskui jį keliu atgal į mūsų dangiškuosius namus. Jis žinojo, jog tai bus ne vienas didelis sprendimas, o daug smulkių sprendimų. Cituoju iš jo istorijos:

„Nuo tada, kai pirmą kartą išgirdau vyresniojo Endriaus žinią <...> visada lankydavau pastarųjų dienų šventųjų

susirinkimus; ir tikrai labai retai neateidavau į susirinkimą, nes tai buvo mano pareiga.

Rašau tai savo istorijoje, kad mano vaikai sektų mano pavyzdžiu ir niekada neapleistų šios svarbios pareigos rinktis su šventaisiais.“¹

Heinrichas žinojo, kad sakramento susirinkimuose galime atnaujinti savo pažadą visada atminti Gelbėtoją ir turėti Jo Dvasią.

Būtent ta Dvasia palaikė jį misijoje, kurion jis buvo pašauktas praėjus vos keliems mėnesiams po to, kai priėmė krikšto sandorą. Kaip palikimą jis paliko ištikimos tarnystės 6-rių metų misijoje vadinamosiose Indėnų teritorijose pavyzdį. Kad būtų garbingai atleistas iš misijos, jis iš Oklahomos iki Solt Leik Sičio nuėjo apie 1700 kilometrų.

Netrukus po to Dievo pranašas jį pašaukė persikelti į pietų Jutą. Ten jis priėmė kitą šaukimą tarnauti misionieriumi savo gimtojoje Vokietijoje. Po to jis priėmė Viešpaties Jėzaus Kristaus Apaštalo kvietimą padėti kurti pastarųjų dienų šventųjų kolonijas šiaurinėje Meksikoje. Iš ten jis buvo pašauktas tarnauti nuolatiniu misionieriumi Meksiko mieste. Jis garbingai įvykdė savo pašaukimus. Jis ilsisi palaidotas mažose Meksikos Čichuachua Kolonia Chuares kapinaitėse.

Šiuos faktus pateikiau ne tam, kad išgarsinčiau jį, jo darbus ar jo palikuonis. Pateikiau juos norėdamas pagerbti jį už jo tarnystės metu parodytos ištikimybės ir vilties pavyzdį.

Jis priėmė tuos pašaukimus todėl, kad tikėjo, jog prisikėlęs Kristus ir mūsų Dangiškasis Tėvas pasirodė Džozefui Smitui medžių giraitėje, Niujorko valstijoje. Jis priėmė juos todėl, kad tikėjo, jog Viešpaties Bažnyčioje kunigystės raktai buvo sugrąžinti su galia užantspauduoti šeimas amžiams, jei tik jie turi pakankamai tikėjimo laikytis savo sandorų.

Jūs, panašiai kaip mano protėvis Heinrichas Airingas, galite būti pirmieji savo šeimoje, rodantys kelią į amžinąjį gyvenimą, sudarydami šventas sandoras bei stropiai ir su tikėjimu jų laikydamiesi. Kiekviena sandora

atneša pareigas ir pažadus. Visiems mums, kaip tai buvo Heinrichui, tos pareigos kartais būna lengvos, bet neretai ir sunkios. Atminkite, kad pareigos kartais turi būti sunkios, nes jos skirtos paruošti mus amžinai šeimomis gyventi su Dangiškuoju Tėvu ir Jo Mylimu Sūnumi Jėzumi Kristumi.

Prisiminkite Abraomo knygos žodžius:

„Ir tarp jų stovėjo vienas, panašus į Dievą, ir šis tarė esantiems su juo: Mes nusileisime žemyn, nes ten yra erdvė, ir paimsime tų dalelių, ir padarysime žemę, ant kurios šie gyvens; ir tuo išmėginsime juos, kad pamatytume, ar jie darys viską, ką Viešpats, jų Dievas, jiems įsakys.

Ir tiems, kurie išlaikys savo pirmąją būseną, bus pridėta; o tie, kurie neišlaikys savo pirmosios būsenos, neturės šlovės toje pačioje karalystėje su tais, kurie išlaikys savo pirmąją būseną; ir tiems, kurie išlaikys savo antrąją būseną, bus pridėta šlovė ant jų galvų per amžių amžius.“²

Mūsų antrosios būsenos išlaikymas priklauso nuo to, ar sudarome sandoras su Dievu ir ištikimai vykdomė jose nurodytas mūsų pareigas. Kad visą gyvenimą laikytumėmės savo sandorų, reikia tikėti Jėzų Kristų kaip savo Gelbėtoją.

Dėl to, kad Adomas ir Ieva nuopulė, visi paveldėjome pagundas, išbandymus ir mirtį. Tačiau mūsų mylintis Dangiškasis Tėvas padovanojo mums savo Mylimąjį Sūnų Jėzų Kristų kaip mūsų Gelbėtoją. Ši didi Jėzaus Kristaus Apmokėjimo dovana ir palaiminimas atneša visuotinį palikimą: prisikėlimo pažadą ir amžinojo gyvenimo galimybę visiems bet kada gimusiems.

Visų didžiausią Dievo dovaną – amžinąjį gyvenimą – gausime tik tada, jei sudarysime sandoras, kurias galima sudaryti tikrojoje Jėzaus Kristaus Bažnyčioje per Jo įgaliotus tarnus. Dėl nuopuolio mums visiems reikia krikšto ir rankų uždėjimo Šventosios Dvasios dovanai gauti apvalomojo poveikio. Šias apeigas turi atlikti turintieji deramą kunigystės įgaliojimą.

Tada Kristaus Dvasiai ir Šventajai Dvasiai padedant galime laikytis visų su Dievu sudarytų sandorų, ypač teikiamų šventyklose. Tik tokiu būdu ir su tokia pagalba žmogus gali gauti teisę į savo amžinąjį palikimą, kaip Dievo vaikas Jo šeimoje.

Kai kuriems mane girdintiems tai gali atrodyti beveik beviltiška svajonė.

Esate matę ištikimų gimdytojų, sielvartaujančių dėl vaikų, kurie atmetė ar nusprendė sulaužyti savo sandoras su Dievu. Bet tokie gimdytojai gali pasisemti drąsos ir vilties iš kitų tėvų patirties.

Alma ir karaliaus Mozijo sūnūs sugrįžo po nuožmaus maišto prieš Dievo sandoras ir įsakymus. Alma jaunesnysis matė, kaip jo sūnus Koriantonas nusigrėžė nuo rimtos nuodėmės ir ėmė ištikimai tarnauti. Mormono Knygoje taip pat aprašytas stebuklas, kai lamanitai atsisakė tradicinės neapykantos teismui ir sudarė sandorą mirti vardan taikos.

Pas jaunąjį Almą ir Mozijo sūnus buvo atsiųstas angelas. Tas angelas atėjo dėl tėvų ir Dievo žmonių tikėjimo bei maldų. Iš šių pavyzdžių apie tai, kaip žmonių širdyse veikia Apmokėjimo galia, galite pasisemti drąsos ir paguodos.

Visiems mums, kurie stengiamės padėti savo mylimiesiems gauti amžinąjį palikimą, Viešpats nurodė vilties šaltinį. Jis yra davęs pažadus tiems iš mūsų, kurie stengiasi surinkti žmones pas Jį, net jei šie priešinasi Jo kvietimui. Jų priešinimasis Jį liūdina, bet Jis nesiliauna darbuotis, tad neturime liautis ir mes. Jis mums yra tobulas nesibaigiančios meilės pavyzdys: „Ir vėlgi, kaip dažnai aš būčiau jus rinkęs, kaip višta surenka savo viščiukus po savo sparnais, taip, o jūs Izraelio namų žmonės, kurie kritote; taip, o jūs, Izraelio namų žmonės, jūs, kurie gyvenate Jeruzalės žemėje, kaip ir jūs, kurie kritote; taip, kaip dažnai aš būčiau rinkęs jus, kaip višta surenka savo viščiukus, bet jūs nenorėjote.“³

Galime pasikliauti neišsenkančiu Gelbėtojo troškimu atvesti visus dvasinius Dangiškojo Tėvo vaikus atgal

namo pas Jį. Kiekvienas ištikimas tėvas, senelis ir prosenelis trokšta to paties. Dangiškasis Tėvas ir Gelbėtojas yra tobuli pavyzdžiai, rodantys mums, ką galime ir turime daryti. Jie niekada neperša teisumo jėga, nes teisumą reikia pasirinkti. Jie leidžia mums suvokti teisumą ir įsitikinti, kad jo vaisiai gardūs.

Kiekvienas pasaulyje gimęs žmogus gauna Kristaus šviesą, padedančią mums matyti ir jausti, kas teisu ir kas neteisu. Dievas siuntė mirtinguosius tarnus, galinčius per Šventąją Dvasią padėti mums suprasti, ko Dievas tikisi iš mūsų ir ką Jis draudžia. Leisdamas patirti savo pasirinkimų pasekmes, Dievas motyvuoja mus rinktis, kas teisu. Jei renkamės, kas teisu, galiausiai rasime laimę. Jei pasirenkame, kas pikta, galiausiai sielvartausime ir apgailestausime. Šios pasekmės yra neišvengiamos. Tačiau dažnai jos tikslingai atidėliojamos. Jei palaimas gautume akimirksniu, teisūs pasirinkimai neugdytų tikėjimo. Sielvartas taip pat kartais ilgai atidėliojamas. Tai ugdo tikėjimą, kuždantį, kad reikia ieškoti atleidimo, nelaukiant, kol pajusime sielvartingas ir skausmingas pasekmes.

Tėvas Lehis sielvartavo dėl kai kurių savo sūnų ir jų šeimų sprendimų. Jis buvo didis ir geras žmogus – Dievo pranašas. Jis dažnai jiems liudydavo apie mūsų Gelbėtoją Jėzų Kristų. Kai Viešpats pašaukė jį palikti visus savo žemiškus turtus, kad išgelbėtų savo šeimą nuo sunaikinimo, jis paliko mums paklusnumo ir ištikimybės pavyzdį. Net paskutinėmis savo gyvenimo akimirkomis jis vis liudijo

savo vaikams. Kaip ir Gelbėtojas – nepaisydamas savo gebėjimo matyti jų širdis ir ateitį, tiek liūdną, tiek nuostabią – Lehis ištiestomis rankomis kvietė savo šeimą į išgelbėjimą.

Mūsų laikais milijonai patriarcho Lehio palikuonių yra gyvas liudijimas, kad jis ne be reikalo vylysį jais.

Ką jūs ir aš galime padaryti, kad pasimokytume iš jo pavyzdžio? Jūs galite pagal jo pavyzdį studijuoti Raštus per maldą ir stebėjimus.

Patariu, kad ruošdami vilties palikimą savo šeimai, numatytumėte tiek artimą, tiek tolimą ateitį. Artimoje ateityje bus sunkumų, ir Šėtonas riaušos. Taip pat yra dalykų, kurių reikia kantriai laukti su tikėjimu, žinant, kad Viešpats veikia Jam tinkamu laiku ir būdu.

Yra dalykų, kuriuos galite daryti anksti, kol jūsų mylimieji yra maži. Atminkite, kad mokyti vaikus kasdien melstis su šeima, studijuoti Raštus su šeima ir liudyti sakramento susirinkime lengviau, kol jie maži. Maži vaikai Dvasią jaučia geriau, nei mums atrodo.

Paaugę jie prisimins giesmes, kurias giedojo su jumis. Geriau nei muziką jie prisimins Raštų žodžius ir liudijimą. Šventoji Dvasia gali priminti viską, bet Raštų žodžiai ir giesmės išliks atmintyje ilgiausiai. Tie prisiminimai kvies jus atgal namo į amžinąjį gyvenimą, kai jie laikinai klaidžios, gal net metų metus, išklydę iš kelio.

Numatyti tolimą ateitį reikia tam atvejui, kada mūsų mylimuosius trauks pasaulis ir jų tikėjimą užtemdys abejonių debesys. Turime tikėjimą, viltį ir meilę, kad vestų mus ir stiprintų juos.

Esu tai matęs kaip dviejų šiuolaikinių Dievo pranašų patarėjas. Jie yra nepakartojamos unikalios asmenybės. Tačiau jie turi bendrą savybę – nuolatinį optimizmą. Kai kas nors kelia aliarmą Bažnyčioje, dažniausias jų atsakymas yra: „Viskas susitvarkys.“ Paprastai apie problemą jie žino daugiau nei žmonės, keliantys aliarmą.

Jie taip pat pažįsta Viešpaties kelią, tad visada puoselėja viltį dėl Jo karalystės. Jie žino, kad jai vadovauja Jis. Jis visagalis ir Jis rūpinasi. Jei leisite Jam vadovauti jūsų šeimai, viskas susitvarkys.

Kai kurie Heinricho Airingo palikuonys atrodė paklydę. Bet daugelis jo pro-proanūkų 6 valandą ryto vyksta į Dievo šventyklas, kad atliktų apeigas už protėvius, kurių niekada nėra matę. Jie tai daro dėl jo palikto vilties palikimo. Jis paliko palikimą, kurio siekia daugelis jo palikuonių.

Po to, kai padarysime tikėjime viską, ką galime, mūsų viltis dėl didesnių palaiminimų mūsų šeimoms Viešpats išpildys su kaupiu. Jis nori paties geriausio jiems ir mums, kaip savo vaikams.

Visi esame gyvojo Dievo vaikai. Jėzus iš Nazareto yra Mylimas Jo Sūnus ir prisikėlęs mūsų Gelbėtojas. Tai yra Jo Bažnyčia. Joje yra kunigystės raktai, taigi šeimos gali būti amžinos. Tai yra neįkainojamas vilties palikimas. Liudiju, jog tai tiesa, Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. Henry Eyring reminiscences, 1896, typescript, Church History Library, 16–21.
2. Abraomo 3:24–26.
3. 3 Nefio 10:5.